

РЕШЕНИЕ

№ 633

гр. Русе, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Венцислав Д. Василев

при участието на секретаря Юлия К. Острева
като разгледа докладваното от Венцислав Д. Василев Административно наказателно дело № 20214520202168 по описа за 2021 година

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от ИВ. СТ. СТ. до Русенския Районен съд против наказателно постановление № 38-0002498/24.08.2021г. на Директора на РД "Автомобилна администрация" гр.Русе, в която се иска съдът да го отмени като незаконосъобразно.

Жалбоподателят редовно призован, не се явява и не взема становище по жалбата; вместо него се явява редовно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, редовно призован не изпраща представител.

Русенската Районна прокуратура редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 22.07.2021г. жалбоподателят управлявал т.а. „Волво, категория N 3, с ДК№ А 63 71 МХ и прикачено към него полуремарке, категория О 4 с ДК№ А 14 35 ЕК, като извършвал превоз на товар – въглища – от гр.Свищов за гр.Русе. В района на КПП „Хижа Приста“ бил спрян за проверка от служители на РД „АА“ гр.Русе с оглед проверка за спазване на ЗАПр и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. В хода на проверката било установено, че при допустима максимална маса на състава от ППС в размер на 40 000 кг, управляван от жалбоподателя, същата е в размер на 48 160 кг, т.е. налице е превишение от 8 160 кг. За констатираното нарушение св. А.К. съставил АУАН против жалбоподателя, а въз основа на него АНО издал обжалваното наказателно постановление, с което му било

наложено административно наказание глоба в размер на 3 000 лв. за нарушение по чл.177 ал.3 т.1 пр.2 от ЗДвП вр.чл.139 ал.1 т.2 пр.2 вр.чл.6 ал.1 т.3 б.“а“ от Наредба № 11/03.07.2001г. на МРРБ.

Тази фактическа обстановка съдът приема за установена от събраните в хода на производството доказателства.

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН и от лице, които има право на жалба, срещу подлежащ на обжалване по съдебен ред акт и в този смисъл е допустима.

Разгледана по същество е частично основателна. В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила и правилно е приложен материалният закон. Наказателното постановление следва да бъде изменено единствено в насока размера на наложеното наказание, но не и към искания от защитата минимален размер от 500 лв. на санкционната норма.

Доказателствата за извършеното нарушение са безспорни и безпротиворечиви. От приложените към преписка писмени доказателства и разпитът на актосъставителя в съдебно заседание безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал ППС, състоящо се от влекач с две оси и полуремарке с три оси. Съгласно § 6 т.35 от ЗДвП допустимата максимална маса е разрешената максимална маса на пътното превозно средство в натоварено състояние, определена за допустима от компетентните органи. Очевидно тази законова дефиниция във вр. с чл.139 ал.1 т.2 от ЗДвП препраща мълчаливо към Наредба № 11/03.07.2001г. на МРРБ. Съгласно чл.6 ал.1 т.3 б.“а“ от тази Наредба допустимата максимална маса на съчленени ППС за движение по пътищата, отворени за обществено ползване за моторно превозно средство с две оси с полуремарке с три и повече оси е 40 т. От това следва изводът, че управляваното от жалбоподателя съчленено ППС, ведно с това не може да надвишава 40 т, за което съдът намира, че по делото има безспорно установени доказателства. Не е основателно основното възражение на защитата, че този извод не може да се установи единствено от кантарната бележка на л.7 от делото, видно от която допустимата максимална маса на процесното ППС е с 8 т и 160 кг по-висока от нормативно определената. Това е така, защото законът – нито ЗАПр, нито ЗДвП или подзаконов нормативен акт по приложението им, вкл. Наредба № 11/03.07.2001г. не изисква установяването на допустимата максимална маса, съответно превишаването и с нарочно /специално средства, защото в противен случай това изрично щеше да бъде посочено, а подобно изискване би се превърнало и в признак от обективната страна от състава на нарушението по арг.чл.174 ал.1 от ЗДвП, чл.343б ал.1 от НК. Този извод се налага и от сравнителното тълкуване с разпоредбата на чл.35 от Наредба № 11/03.07.2001г., където се

въвежда проверка (само на ГКПП и то от Агенция „Митници“) със средства за измерване, отговарящи на Закона за измерванията, но то касае влизащи и напускащи страната извънгабаритни ППС, за които е заплатена такса и е издадено разрешително, какъвто не е настоящият случай. Нещо повече, в цитирания от защитата текст на чл.168 ал.2 т.8 от ЗДвП е посочено, че упълномощените от министъра на транспорта информационните технологии и съобщенията служби имат право да ползват технически средства за измерване на размерите, масата или натоварването на ос, т.е. използването на подобни средства е само една възможност, а не безусловно необходимо. При това положение съдът намира, че установяването на допустимата максимална маса на едно ППС може да се установи с всички възможни и допустими доказателства е доказателствени средства, т.е. няма пречка превишението да се установи от техническо средства /кантар на изпращача на товара. От събраните по делото доказателства – представената кантарна бележка и показанията на актосъставителя в случая се установява, че превишението над допустимата максимална маса в случая е било 8160 кг., обстоятелство, което много добре е било известно на жалбоподателя, доколкото той в хода на проверката сам е заявил, че знае, че е претоварен, но отговорност следва да понесат превозвачът и товародателят. От това следва извод, че у него е била налице и субективна страната на нарушението. Цитираната от защитата разпоредба на чл.53 ал.1 т.7 от ЗАПр не е относима към извършеното нарушение по никакъв начин, защото първата реквизитите на товарителницата, която *не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения* не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения, защото както бе посочено нарушението, може да се установи с всички доказателства (в случая и кантарна бележка, като частен документ) и доказателствени средства. Разпоредбата на чл.139 ал.1 т.2 от ЗДвП също както бе посочено мълчаливо препраща към Наредба № 11/03.07.2001г., като овластява министъра на регионалното развитие и благоустройството да издаде този нормативен акт в рамките на неговата компетентност.*не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения* не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения не представлява самия договор за превоз, а е превозен документ, удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните правоотношения

*правоотношенияне представлява самия договор за превоз, а е превозен документ,
удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните
правоотношенияне представлява самия договор за превоз, а е превозен документ,
удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните
правоотношенияне представлява самия договор за превоз, а е превозен документ,
удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните
правоотношенияне представлява самия договор за превоз, а е превозен документ,
удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните
правоотношенияне представлява самия договор за превоз, а е превозен документ,
удостоверяващ сключен договор за превоз с цел създаване на яснота в превозните
правоотношения*

Съдът намира, че действително наказанието следва да бъде намалено, тъй като действително не е съобразено с критериите по чл.27 ал.2 от ЗАНН, но не в минималния размер, претендиран от защитата. Съгласно чл.177 ал.3 т.1 пр.2 от ЗДвП наказанието за извършеното нарушение е глоба в размер от 500 лв. до 3 000 лв. В случая, като единствено смекчаващо отговорността обстоятелство не може да не бъде отчетено липсата на предходни наказания по ЗАПр; доколкото АНО не е представил никакви доказателства в тази насока съдът приема, че това е първо нарушение за дееца. Като отегчаващо отговорността обстоятелство. Не може да не бъде обаче, като отегчаващо отговорността обстоятелство сериозното претоварване на допустимата максимална маса на процесното ППС. Претоварването е с 8160 кг, което представлява над 20 % надвишаване на максимално допустимата маса и попада в т. 4 от Приложение № 1 "Категория на тежестта на нарушенията от Регламент (ЕС) 2016/403 на Комисията от 18 март 2016 година за допълнение на Регламент (ЕО) № 1071/2009 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на класификацията на тежките нарушения на правилата на Съюза, които могат да доведат до загуба на добрата репутация на автомобилния превозвач, и за изменение на приложение III към Директива 2006/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, поради което може да се квалифицира като възможно най-тежко нарушение. Очевидно е ,че подобно претоварен и то особено в летния сезон много сериозно уврежда пътната инфраструктура с всички произтичащи от това рискове за безопасността на движението. При това положение съдът намира, че наказанието следва да бъде определено около средния размер на санкцията, а именно в размер на 1 500лв.

При това положение съдът намира, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде изменено само в частта относно размера на наказанието.

Мотивиран така и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът :

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 38 – 0002498/24.08.2021г. на Директора на РД "Автомобилна администрация" гр.Русе, с което на ИВ. СТ. СТ. с ЕГН ***** му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 3 000 лв. за нарушение по чл.177ал.3 т.1 пр.2 от ЗДвП, като я намалява на 1 500 лв.

Препис от решението да се изпрати на жалбоподателя и АНО.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Русенския Административен съд.

Съдия при Районен съд – Русе: _____